

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/152/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215224964
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1215224964.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: C. J., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Zvolenská 25, Bratislava, proti žalovaným: 1./ Q. Q., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom A. XX, F., zastúpenej JUDr. Ivanom Jánošíkom, advokátom so sídlom Klincová 35, Bratislava, 2./ T. I., rod. Y., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z.. M. XX, L.. G., M., Š., o zaplatenie 5.700,- €, na odvolanie žalovaných 1./,2./ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 52C/430/2015-174 zo dňa 12.januára 2018 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobca má voči žalovaným 1./,2./ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalované 1./ a 2./ k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 5.700,- € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zároveň rozhodol, že žalobca má voči žalovaným 1./ a 2./ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že z výpisu z Listov vlastníctva č. XXX, č. XXX vyplýva, že vlastníckmi domu so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. XXXX/X, sú žalobca v spoluvlastníckom podiele X/X, žalovaná 1./ v spoluvlastníckom podiele X/X a žalovaná 2./ v spoluvlastníckom podiele 2/8 a vlastníckmi parcely č. XXXX/X o výmere XXX Y. - zastavané plochy a nádvoria, parcely č. XXXX/X o výmere XXXmX - záhrady, sú žalobca, žalovaná 1./ a žalovaná 2./ každý v spoluvlastníckom podiele 1/3. Z čestného vyhlásenia C. Y., bytom A. XX, F. zo dňa XX. XX. XXXX vyplýva, že menovaná žiadala vydedenie vnuka C.Ó. J. (žalobcu) a jeho rodiny, pričom jej majetok predstavoval predmetné nehnuteľnosti. Zo záznamu o podaní oznámenie zo dňa 04. 06. 2015 vyplýva, že žalovaná 2./ podala oznámenie na žalobcu, ktorý v dňoch 02. 06. 2015 do 04. 06. 2015 vymenil zámky na vstupnej bráne a vchodových dverách do rodinného domu na A. XX U. F., čím jej zamedzil vstup do tohto rodinného domu, ktorého je spoluvlastníčkou. Zo zápisnice o podanom oznámení zo dňa 20. 04. 2011 bolo zistené, že žalovaná 2./ podala oznámenie na žalobcu a dvoch neznámych páchatel'ov, ktorí dňa 20. 04. 2011 začali piliť zabezpečenie brány s cieľom dostať sa na pozemok. Súd prvej inštancie z odborného vyjadrenie č. XX/XXXX znalca K.. Y. R. T. zo dňa 26. 11. 2012 tiež zistil, že stavebnotechnický stav dvoch obytných miestností a príslušenstva nachádzajúcich sa na 1. poschodí rodinného domu na A. XX je zanedbaný, bez údržby, bez napojenia na rozvody elektrickej energie, vody, plynu a bez vykurovania, pričom daný priestor je v súčasnej dobe pre účel bývania nevyhovujúci a rovnako zistil, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 11C/219/2009-212 zo dňa 04. 09. 2013 súd zamietol žalobu o určenie, že žalované 1./ a 2./ sú výlučnými užívateľkami vyššie uvedených nehnuteľností a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 51C/78/2012-239 zo dňa 20. 09. 2013 súd uložil žalovaným 1./ a 2./ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 7.200,- € titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že žalobca sa bezdôvodného obohatenia dožaduje za obdobie od 20. 09. 2013

do mája 2015, t. j. za obdobie 19 mesiacov po 300,- € mesačne, keď mal zato, že žiadna dohoda o užívaní nehnuteľnosti neexistuje. Žalovaná 1./ namietala, že strany sporu sú podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti a existuje dohoda podľa § 139 Občianskeho zákonníka, ktorú prijali všetci spoluvlastníci v písomnej forme. Pokiaľ žalobca túto dohodu nerešpektuje, ona užíva túto nehnuteľnosť dlhodobo. Žalobca neuviedol žiadny titul na základe ktorého si uplatňuje bezdôvodné obohatenie, čo vedie k nepreskúmateľnosti tohto nároku čo do základu. Žalovaná 2./ nesúhlasila so žalobou v celom rozsahu.

1.2. Po právnej stránke svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 137 ods. 1,2, § 139 ods. 1,2, 3, § 451 ods. 1,2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, 2, § 489 Občianskeho zákonníka, keď na základe vykonaného dokazovania a citovaných zákonných ustanovení dospel k záveru, že žaloba žalobcu proti žalovaným 1./ a 2./ je dôvodná. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané a medzi stranami ani nebolo sporné, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č. XXX ako parcela č. XXXX/X o výmere XXX Y. - zastavané plochy a nádvorcia, parcela č. XXXX/X o výmere XXXmX - záhrady, v rozsahu každý v podiele 1/3 a na liste vlastníctva č. XXX ako domu so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. XXXX/X, v rozsahu žalobca v podiele 3/8, žalovaná 1./ v podiele 3/8 a žalovaná 2./ v podiele 2/8. Žalované 1./ a 2./ sa bez žalobcu dohodli na užívaní nehnuteľností tak, že každá z nich užíva jedno podlažie, čím žalobcu fakticky vylúčili z výkonu jeho spoluvlastníckych práv. Tieto skutočnosti ako poukázal v žalobe žalobca vyplývajú aj z konania a rozhodnutia tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 51C/78/2012, v ktorej súd prvej inštancie už rozhodol o rovnakom nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie do 12.04.2012, tak že mu nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovaným spoluvlastníckam priznal na rovnakom skutkovom základe. Taktiež nebolo v spore ničím relevantne spochybnené tvrdenie žalobcu, že od nehnuteľnosti má kľúče a začal ju užívať od 03.06.2015. Žalobca si v tomto spore uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie 19 mesiacov a to za obdobie od 03.11.2013 do 3.06.2015, kedy nehnuteľnosť začal užívať a to vo výške 300,- € mesačne (ako si uplatňoval a bolo mu priznané súdom za predchádzajúce obdobie v konaní sp. zn. 51 C78/2012).

1.3. Súd prvej inštancie poukázal nato, že bezdôvodné obohatenie v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka je majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí bezdôvodné obohatenie vydať tomu, na úkor ktorého ho získal. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením, ak to nie je dobre možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. V prejednávanom spore, ak žalobca ako spoluvlastník nemohol užívať v dôsledku rozhodnutia ostatných (väčšinových) spoluvlastníkov spoločnú nehnuteľnosť v rozsahu zodpovedajúcejmu jeho spoluvlastníckemu podielu, tak dochádza na strane ostatných užívajúcich spoluvlastníkov k obohateniu, ktoré spočíva v užívaní väčšieho rozsahu predmetu spoluvlastníctva, než im patrí. Bezdôvodným obohatením je takéto užívanie nad rozsah zodpovedajúceho spoluvlastníckeho podielu vtedy, ak neplatia za takéto užívanie žiadnu náhradu, pričom k bezdôvodnému obohateniu dochádza bez ohľadu nato, či o takomto užívaní rozhodli ostatní (väčšinoví) spoluvlastníci. Väčšinoví spoluvlastníci nemôžu svojím rozhodnutím vylúčiť niektorého zo spoluvlastníkov z užívania a neposkytnúť pritom tomuto spoluvlastníkovi primeranú náhradu a ani mu brániť užívanie nehnuteľnosti v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnosti. Ak tak spoluvlastníci urobia, dochádza k ich bezdôvodnému obohateniu na úkor spoluvlastníka a sú povinní toto bezdôvodné obohatenie tomuto spoluvlastníkovi vydať, a ak to nie je možné, poskytnúť peňažnú náhradu. V prejednávanom spore je zrejmé, že nehnuteľnosť v spoluvlastníctve žalobcu a žalovaných 1./ a 2./ užívali v žalovanom období iba žalované 1./ a 2./ a nie žalobca. Žalované 1./ a 2./ tak užívali spoločnú nehnuteľnosť v rozsahu väčšom, ako zodpovedá ich spoluvlastníckemu podielu, pričom tak urobili na základe svojej dohody, ktorou vylúčili žalobcu z užívania a neposkytli mu žiadne primeranú náhradu. Ide teda o bezodplatné užívanie spoločnej veci bez dohody so žalobcom, ako spoluvlastníkom t.j. bez právneho dôvodu. Preto takéto užívanie spoločnej nehnuteľnosti vykazuje všetky znaky bezdôvodného obohatenia. Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že uvedené skonštatoval aj súd v konaní sp. zn. 51C/78/2012, na ktorých záveroch a zisteniach sa ani v prejednávanom spore nič nezmenilo pokiaľ ide o žalované obdobie, za ktoré požaduje žalobca priznať bezdôvodné obohatenie. Žalobca začal užívať nehnuteľnosť až 03.06.2015. Preto žalované 1./ a 2./ dohodou o vylúčení žalobcu z užívania nehnuteľnosti, hoci tento mal o užívanie záujem, bez jeho súhlasu a bez náhrady, bránením žalobcovi v užívaní nehnuteľnosti sa na jeho úkor bezdôvodne obohatili a sú povinné toto bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať.

1.4. Pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných 1./ a 2./ súd prvej inštancie pri jej určení vychádzal zo žaloby žalobcu, ktorý žiadal priznať peňažnú náhradu v sume 300,-€ mesačne, čo zodpovedá peňažnej čiastke, ktorú je potrebné obvykle minimálne vynaložiť v danom mieste a čase za porovnateľné užívanie. Žalobca poukazoval pritom na konanie a rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia v konaní sp. zn. 51C/78/2012, z ktorého taktiež súd vychádzal, nakoľko závery obsiahnuté v rozhodnutí v predmetnom konaní aj pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia sú použiteľné aj v tomto spore a neboli okrem všeobecných nesúhlasných tvrdení ničím relevantne zo strany žalovaných spochybnené. Preto súd priznal žalobcovi voči žalovanej 1./ a žalovanej 2./ sumu 5.700,-€, ktorá predstavuje výšku ich bezdôvodného obohatenia za obdobie od 3.11.2013 (od podania žaloby) do 03.06.2015 t.j za obdobie 19 mesiacov krát 300,-€(mesiac).

1.5. Záverom súd prvej inštancie na tvrdenia žalovaných o agresívnom správaní žalobcu uviedol, že ani zrejme veľmi vážne narušené vzájomné vzťahy medzi spoluvlastníkmi, početné podania na políciu, trestné konanie a pod. nie sú dôvodom na tvrdenie žalovaných 1./ a 2./, že žalobcovi neprináleží súdna ochrana, pretože sa nespráva voči ním v súlade s dobrými mravmi, nakoľko takéto správanie žalobcu nepreukázali, keď súdu nepredložili žiadne rozhodnutie, ktoré by tento záver vo vzťahu k žalobcovi aj objektívne odôvodňovalo. Pričom je nepochybné z obsahu početných podaní a z ich vyjadrení, že vzájomná subjektívna animozita medzi všetkými spoluvlastníkmi je viac než zrejma.

1.6. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, keď o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2. Proti rozsudku v celom rozsahu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná 1./, ktorá žiadala aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietla eventuálne aby ho zrušil a vrátil prvoinštančnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Pre prípad, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí ž navrhla, aby súd pripustil možnosť dovolania pre existenciu otázky po právnej stránke zásadného významu. K reálnemu stavu veci uviedla, že žalobca nikdy o nehnuteľnosti, ktorých je spoluvlastníkom neprejavil akýkoľvek záujem okrem toho, že ich chce predať a na stave, ktorý vznikol úkonmi a použitím jej majetku zarobiť. Žalobca dokonca sám ev. za pomoci tretích osôb cielene poškodzoval jej majetok či spoločný majetok, keď napr. do rodinného domu opakovane vstupoval proti vôli a bez súhlasu väčšinových spoluvlastníčiek, pričom k vstupu dochádzalo vždy a výlučne za použitia násilia, a to tak priameho ev. prostredníctvom tretích osôb. S prihliadnutím na osobu žalobca, ktorý ju už v minulosti fyzicky napadol to tak, že po nej hodil ťažký kvetináč, následkom čoho jej spôsobil poškodenie zdravia, tá po uvedenom útoku v dôvodnej obave o svoj život a zdravie z predmetného domu utiekla. Žalobca si za žalované obdobie sám znemožnil prístup do rodinného domu, pričom jediným dôvodom pre ktorý došlo k rozhodnutiu o spôsobe nakladania s vecou väčšinovými spoluvlastníkmi je jeho agresívna povaha a jeho opakované a pretrvávajúce útoky.

2.1. K právnomu základu uplatneného "nároku" uviedla, že žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 5.700,- €, ale počas celého konania neoznámil, o aký titul bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka má ísť. Ide o postup nemožný, keď je zrejme, že každé z bezdôvodných obohatení sa dokazuje inak. V danom význame žalovaná 1./ poukázala nato, že v prejednávacom prípade nedošlo k akémukolvek protiprávnemu úkonu, ale len k realizácii zákonnej úpravy a realizovaniu práva podľa právnej úpravy vymedzenej ust. § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Z opatrnosti žalovaná 1./ poukázala na stav, že žalobca jej neplnil bez právneho dôvodu, neplnil z neplatného právneho úkonu, neplnil z právneho dôvodu, ktorý odpadol, nezískala majetkový prospech z nepoctivých zdrojov a ani žalobca za ňu nič neplnil t.j. neplnil za žalovanú v 1. rade čo podľa práva mala plniť ona sama.

2.2. K výške uplatnenému "nároku" poukázala, že žalobca nepreukázal titul na základe ktorého sa domáha žalovanej sumy 5.700,- €. Z matematického hľadiska bolo zrejme len, že má ísť o vydanie bezdôvodného obohatenia za ním určenú dobu s jeho túžbou, že tá by mala predstavovať 300,- € mesačne, ale k uplatnenému nároku nepredložil žiadny relevantný doklad, len uviedol, že ide o sumu priznanú neprávoplatným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v Bratislave sp. zn. 51C/78/2012 zo dňa 20.09.2013 pričom doba bezdôvodného obohatenia má trvať 19 mesiacov. Napriek tomu, že jej neprináleží hodnotiť závery súdu nie je s nimi možné súhlasiť. V rodinnom dome na A. G..Č.. XX U. F. existuje len jeden byt a to na jeho prízemí. Ide o byt, ktorý od roku 2002 užíva ona. Zvyšná časť nemá povahu garsónky či bytu a ani sa nejedná o obývatelný priestor z hľadiska hygienických či iných predpisov. Na uvedenom základe je potrebné odmietnuť ako nemožné, aby užívanieschopné priestory (čo bolo preukázané znaleckým posudkom) boli z cenového hľadiska porovnávané s cenou nájmu bytu,

garsónky či dokonca rodinného domu tj. celku v ktorom môže nájomca užívať užívateľské priestory a k nim priradené technické, či iné priestory.

2.3. K otázke dobrých mravov uviedla, že žalobca ignoruje stav, že iné osoby vlastnia 5/8 a 2/3 pozemkov t. j. že o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Žalobca sa však rozhodnutiu väčšinových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou nepodriadiť. Napriek tomu nerealizuje úkony podľa právnej úpravy vymedzenej ust. 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej ak ide o dôležitú zmenu spoločnej veci, môžu prehlasovaní spoluvlastníci žiadať, aby o zmene rozhodol súd, ale naďalej realizuje úkony ohrozujúce život a zdravie účastníčky konania, poškodzujúce majetok a znižuje jeho hodnotu. S prihliadnutím na uvedené je tento názor, že konanie žalobcu sa prieči dobrým mravom pre svoj zjavný rozpor so základnými princípmi občianskeho spolunažívania, čo je v priamom rozpore s ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaná poukázala nato, čo predstavujú dobré mravy a nato, že výkon práva v rozpore s dobrými mravmi nemôže a contrario požívať právnu ochranu. Rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky na uplatnenie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je vždy potrebné urobiť po starostlivej úvahe v rámci ktorej musí súd vždy zvážiť; všetky rozhodné okolnosti prípadu. Poukázal nato, že ona sa snažila už v minulosti niekoľkokrát vzniknutú situáciu riešiť dohodou, čo však zo strany navrhovateľa nikdy nebolo prijaté, ten návrhy odmietal. Počas celého obdobia žalobca nikdy neprispel na údržbu predmetných nehnuteľností a odmietal akýmkoľvek spôsobom rešpektovať rozhodnutia väčšinových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, keď ona počas celého obdobia predmetnú nehnuteľnosť udržiavala a z vlastných financií zabezpečovala rôzne rekonštrukčné práce, napr. opravu strechy, opravu kotlov, výmenu okien a pod.. Žalobca však na tieto opravy nielenže neprispieval, ale vlastným úmyselným konaním predmetnú nehnuteľnosť - rodinný dom dokonca poškodzoval .

2.4. Žalovaná 1./ v danom význame poukázala na stav, že existujúca právna úprava výslovne nezakazuje, aby bol menšinový spoluvlastník dočasne alebo celkom vylúčený z užívania spoločnej veci. Ide o postup možný a súladný s existujúcou právnou úpravou. Za určitých podmienok totiž možno menšinových spoluvlastníkov vylúčiť z užívania spoločnej veci, a to najmä v prípadoch, kedy prakticky nie je reálne, aby sa vzhľadom na povahu osôb alebo veci, veľkosť podielov, počet spoluvlastníkov a účelnosť využitia, všetci spoluvlastníci podieľali na užívaní spoločnej veci (napr. dom s jedným bytom v spoluvlastníctve viacerých rodín a pod.). Prihliadnutie na osobu a správanie spoluvlastníka prichádza do úvahy aj v prípade zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva podľa ust. § 142 ods. 1, ďalej v prípade nezahodoty o právach a povinnostiach vyplývajúcej z bezpodielového spoluvlastníctva podľa ust. § 146 ods. 2, ev. v prípade spoločného nájmu bytu manželmi podľa ust. § 705a Občianskeho zákonníka. Preto z dôvodov hodných osobitého zreteľa bolo v dôsledku agresívnej povahy žalobcu a jeho dlhodobého násilného správania sa vo vzťahu k žalovanej 1. /, ako aj k spoločnej veci prijaté rozhodnutie väčšinových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou, ktorým došlo k dočasnému obmedzeniu užívacieho práva žalobcu k spoločnej veci za účelom ochrany života a zdravia žalovanej 1./ a spoločného majetku do doby než sa nájde vhodný záujemca ochotný predmetnú nehnuteľnosť kúpiť v stave akom sa nachádza v súčasnosti. Ide o stav, na ktorom ani náznakom nič nemeší skutočnosť, že časť rodinného domu nie je obsadená pre nemožnosť jej užívania vzhľadom na stavebný a technický stav stavby.

2.5. Záverom uviedla, že žalobca ani náznakom neosvedčil právo na zaplatenie sumy 5.700,- €, že sú viac ako vážne pochybnosti o dôvodnosti podanej žaloby a vykonateľnosti a zrozumiteľnosti napadnutého rozsudku, keď z jeho výroku nie je zrejmé, či súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaná 1./ a 2./ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5.700,- € každá ev. spoločne a nerozdielne. Ide o nejasnosť, ktorá pretrváva aj v časti nároku na náhradu trov konania.

3. Rovnako odvolanie proti rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote aj žalovaná 2./ Vo svojom odvolaní poukazoval nato, že žalobca násilným spôsobom presadzoval pomocou jeho „svedkov“ svoj úmysel a existuje viac trestných oznámení, ktoré na základe dobrých vzťahov žalobcu u polície zostali bez uvedenia dôvodu nepovšimnuté. Od roku 1975 nikto nepoužíval ten priestor, ktorý on prevzal, to na konaniach bolo aj ním potvrdené. Ten priestor upravil, pretože bol neobývateľný, chodí tam ale nebýva aj keď má prihlásený trvalý pobyt. Tým je dokázané, že nemal žiadne straty ani potrebu. Viac ako polovica prvého poschodia nebola od roku 1975 nikým používaná. Prenajímať a ubytovať tretie osoby môže len so súhlasom spoluvlastníkov a priestor bol bezcenný ako sám potvrdil. Rozhodnutie sp. zn. 51C/78/2012 bolo z Krajského súdu vrátené kvôli nepravdivým údajom. Rozsudok tvrdí, že na základe obohacovania odsudzuje k platbe... neobsahuje druh obohacovania alebo akým spôsobom, tiež súd rozhodol, že platba je nerozdielateľná - sú dve žalované osoby, ktorých narušený vzťah bol na súde preukázaný z toho dôvodu je to rozhodnutie nie len nezákonné ale aj neľudské. Je dôkazom zaujatosti a zneužívania súdnej moci v prospech žalobcu. V priebehu čítania rozsudku bola prítomná vyššia súdna

úradníčka pani V., ktorá pracuje na prípade 51C/78/2012. Očividne existuje úzka vzájomná spolupráca a preto by bolo hospodárskejšie aby boli oficiálne zlúčené do jedného prípadu keďže sa to týka tej istej záležitosti, ktorá je zbytočne rozdelená a sudcovia sa medzi sebou dohodnú.

3.1. Žalovaná 2./ namietala zaujatosť z toho dôvodu, že počas konania boli pozorované vzájomné dorozumenia žalobcu so sudkyňou a dokonca naviazal na predchádzajúci mimosúdny rozhovor o webstránke súdu. Uviedla, že vec konzultovala s niekoľkými právnikmi, ktorí obhajobu zamietli, len jeden to zdôvodnil, tým, že s čistým svedomím nemôže pretože v prípade, že bude obhajovať pravdu tak vidí ohrozenú jeho profesionálnu budúcnosť, (tie náznaky tu sú). A to všetko kvôli tomu, že dve staré ženy neposlúchajú žalobcu, neutečú a snažia sa chrániť svoj majetok, zdravie a život. Ten rozsudok je podpis pre povolenie pokračovania v trestnej činnosti žalobcu, ktorá je chránená políciou a súdom. Poukázal nato, že súdom boli preverené všetky jej údaje, osoba a život v snahe odhaliť nejaký negatívny dôkaz o jej nedôveryhodnosti ale nie veci, ktoré by boli v neprospech žalobcu. Uviedla, že nerozumie prečo nebola doteraz preverená totožnosť osoby, ktorá bola počiatkovým dôvodom tejto udalosti (okrem iných), keďže ten pán tvrdil, že tam s pani Hilmerovou bude bývať a spestrí jej život (vyjadril sa nemravne, ordinárne a obťažoval ju). Trvala na tom, že žalobca nie je majiteľom tej nehnuteľnosti, je spolumajiteľ a podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemôže konať a rozhodovať proti vôli a potrebám väčšiny spolumajiteľov. Spolu s odvolaním žalovaná 2./ podala námietky proti obsahu zápisnice v konaní 52/C/430/2015 dňa 13.12.2017 a založila do spisu aj mailovú komunikáciu s X. A. z Ministerstva vnútra SR.

4. Žalobca nevyužil svoje právo a k odvolaniam žalovaných 1./,2./ sa písomne nevyjadril.

5. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných 1./,2./ nie je dôvodné.

7. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal od žalovaných zaplatať sumu vo výške 5.700,- € (300,-€ mesačne x 19 mesiacov od 03.11.2013 do 3.06.2015) titulom bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v majetkovom prospechu bez právneho dôvodu na strane žalovaných 1./ 2./ ktoré ho ako podielové spoluvlastníčky užívajú vec nad rámec svojich spoluvlastníckych podielov a jemu ako ďalšiemu podielovému spoluvlastníkovi bránili v užívaní nehnuteľnosti.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd má zato, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním (pozri odsek 1.1) riadne zistil skutkový stav spočívajúci v tom, že strany sporu sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva č.XXX ako parcela č. XXXX/X o výmere XXX Y. - zastavané plochy a nádvorcia, parcela č. XXXX/X o výmere XXXmX - záhrady, v rozsahu každý v podiele 1/3 a na liste vlastníctva č. XXX ako domu so súpisným č. XXXX, postaveného na parcele č. XXXX/X, v rozsahu žalobca v podiele 3/8, žalovaná 1./ v podiele 3/8 a žalovaná 2./ v podiele 2/8. Žalované 1./ a 2./ sa bez žalobcu dohodli na užívaní nehnuteľností tak, že každá z nich užíva jedno podlažie, čím žalobcu fakticky vylúčili z výkonu jeho spoluvlastníckych práv.

9. Ak súd prvej inštancie vychádzajúc z takto zisteného skutkového stavu žalobe vyhovel rozhodol vo výroku vecne správne, aj keď odvolací súd je názoru, že v danom prípade nebolo možné aplikovať ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení.

10. Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

11. Podľa § 136 ods. 1 Občianskeho zákonníka vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

12. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

13. Z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka, vyplýva, že obsahom (spolu)vlastníckeho práva, je okrem iného, aj oprávnenie vlastníka vec v medziach zákona užívať. Vec môže byť v spoluvlastníctve aj viacerých osôb, pričom spoluvlastnícky podiel vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka na vzťahu k spoločnej veci. To znamená, že vyjadruje aj mieru účasti, pokiaľ ide o užívanie spoločnej veci. Každý zo spoluvlastníkov je v zmysle § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený spoločnú vec užívať v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. V prípade, že spoluvlastníkovi nie je zabezpečené užívanie spoločnej veci v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, má právo na poskytnutie tomu zodpovedajúcej náhrady vo forme peňažného plnenia. Tomuto právu potom korešponduje povinnosť spoluvlastníka, ktorý vec užíva, takéto plnenie spoluvlastníkovi vylúčenému z užívania spoločnej veci

poskytnúť. Treba zdôrazniť, že aj keď medzi podielovými spoluvlastníkmi nedôjde k dohode o užívaní spoločnej veci a jeden alebo viacerí z nich ju užívajú, nie je možné dospieť k záveru, že vec je užívaná bez právneho dôvodu (o to viac, takýto záver neprichádza do úvahy, ak sa spoluvlastníci na spôsobe užívania dohodli). Právnym dôvodom na užívanie veci je aj v takomto prípade ich spoluvlastnícke právo. Spoluvlastnícky podiel vyjadrujúci mieru účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach k spoločnej veci nie je totiž podiel na veci reálne vymedzený tak, ako to správne uviedol aj odvolací súd, ale je len podielom ideálnym. V rámci neho nie je možné preto oddeliť, čo je výlučne podiel jedného spoluvlastníka a čo je výlučne podiel druhého spoluvlastníka, resp. podiely ostatných spoluvlastníkov. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v Občianskom zákonníku upravený. V prípade, že sa spoluvlastníci o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade nedohodnú, ide o nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 123 Občianskeho zákonníka. Uvedený nárok nemožno právne kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Ustanovenia o bezdôvodnom obohatení majú len podpornú povahu a ich použitie nemožno preto rozširovať na práva, ktoré sa opierajú o osobitné zákonné ustanovenia. Napokon, v prípade práva podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, nie je splnená ani jedna zo skutkových podstát vzniku bezdôvodného obohatenia. Nejde totiž a to ani vtedy, ak spoluvlastník vec v celosti užíva bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi, o užívanie veci bez právneho dôvodu a teda o majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, ani o majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, prípadne získaný z nestatočných zdrojov.

13.1. Odvolací súd uznáva, že nárok podielového spoluvlastníka na náhradu za užívanie jeho podielu iným podielovým spoluvlastníkom, resp. právny charakter tzv. „nadužívania“ spoločnej veci nie je v aplikačnej praxi súdov posudzovaná jednotne. Odvolací súd však pri rozhodovaní o predmetnom nároku žalobcu vychádzal z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a to sp. zn. 4Cdo/298/2008, 4Cdo/137/2008, 4Cdo/123/2008, 4Cdo/277/2009, 4Cdo/55/2009, 6Cdo/184/2010, 2Cdo/ 141/99 , 5 Cdo 184/2009.

14. V posudzovanej veci je vzhľadom na zistený skutkový stav veci nesporné, že strany sporu v rozhodujúcom čase boli podielovými spoluvlastníkmi dotknutej nehnuteľnosti, že nehnuteľnosť užívali žalované 1./2./ a že žalobcovi náhradu vo forme peňažného plnenia neposkytli. Žalobca sa bezpochyby domáhal peňažného plnenia voči žalovaným 1./2./ za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Uplatnil teda právo, ktoré vyplýva z podielového spoluvlastníctva, a ktoré sa opiera o ustanovenie § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

14.1. Ekvivalentom primeranej peňažnej náhrady z tohto právneho titulu je spravidla peňažná čiastka, ktorá zodpovedá priemernému nájomnému za užívanie porovnateľnej veci. Súd prvej inštancie pri stanovení výšky tejto náhrady vychádzal z rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 51 C/78/2012-239 zo dňa 20.9.2013, ktorý bol na pojednávaní dňa 2.3.2016 riadne ako listinný dôkaz vykonaný. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplýva, že súd pri stanovení tejto primeranej náhrady vychádzal z potvrdenia realitnej kancelárie M-Invest Real, s.r.o. zo dňa 03.10.2012 podľa ktorého cena prenájmu nehnuteľností v lokalite Ružinov sa pohybuje od 7-12,-€ za m² za mesiac, v závislosti od lokality a veku nehnuteľnosti, nájomné za samostatnú dvojgársónku sa pohybuje od 350,- do 600,- € mesačne) ako aj z potvrdenia Národnej asociácie realitných kancelárií (NARSK) zo dňa 08.10.2012 podľa ktorého cena prenájmu rodinného domu v lokalite F. - C. je približne na úrovni 1.258,- €/mesiac, bez energií.

14.2. Odvolací súd má zato, že ak žalobca priamo v žalobe uviedol výšku tejto náhrady s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 51 C/78/2012-239 tak, že výška nájmu v danej lokalite za priestor zodpovedajúci veľkosti jeho spoluvlastníckeho podielu na nehnuteľnosti sa pohybuje vo výške 300,- € a vyššie mesačne splnil si svoju dôkaznú povinnosť. Vzhľadom na okamžitú aplikabilitu ustanovení C.s.p. bude v prípade ak žalobca prostriedkami procesného útoku preukáže výšku obvyklého nájomného (čo je aj daný prípad) na žalovaných, aby prostriedkami procesnej obrany túto spochybnil a v súvislosti s tým aj označil dôkazy, k čomu ale zo strany žalovaných 1./2./ nedošlo. Existencia tvrdenej skutočnosti je podmienená existenciou dôkaznej povinnosti, nedodržanie ktorej nie je procesne sankcionované, avšak prejaví sa v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu strany v spore, o aký prípad sa jedná i v súdnej veci.

15. Ak vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zaviazal žalované 1./ a 2./ k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 5.700,- € rozhodol vo výroku vecne správne a odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutá rozsudok potvrdil. Na výšku priznaného nároku nemá vplyv ani iné právne posúdenie veci odvolacím súdom, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva,

že pri právnom posúdení veci vychádzal aj z ustanovení § 137 a 139 Občianskeho zákonníka a preto zmena právneho posúdenia veci nie je prekvapivým rozhodnutím pre strany sporu, na ktoré by mali byť osobitne odvolacím súdom upozornené podľa § 382 C.s.p.

16. Za nedôvodné považuje námietky žalovanej 1./ vykonateľnosti a zrozumiteľnosti napadnutého rozsudku, keď z jeho výroku nie je zrejmé, či súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovaná 1./ a 2./ je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5.700,- € každá ev. spoločne a nerozdielne. Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou poukazuje na ustanovenia § 511 ods. 2 veta prvá Občianskeho zákonníka podľa ktorého ak právnym predpisom alebo rozhodnutím súdu nie je ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely na dlhu všetkých dlžníkov vo vzájomnom pomere rovnaké. Keďže v prejednávanej veci vzájomný vzťah medzi spoludlžníkmi nie je upravený právnym predpisom, rozhodnutím súdu alebo dohodou zakladajúcou pasívnu solidaritu sú podiely dlžníkov t.j. žalovanej 1./ aj 2./ na dlhu vo vzájomnom pomere rovnaké.

17. Neobstojí ani obrana žalovaných 1./,2./ ktoré aj v odvolacom konaní zotrvali na tom, že správanie žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, a preto mu neprináleží súdna ochrana a to s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmyslom ktorého je zamedziť výkon práva, ktorý síce zodpovedá zákonu, avšak odporuje dobrým mravom. Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že postup súdu podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka má miesto len vo výnimočných situáciách, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov či uspokojenie iných potrieb; a kedy hlavná alebo aspoň prevažujúca motivácia je úmysel poškodiť či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva), prípadne kedy je zrejmé, že výkon práva vedie k neprijateľným dôsledkom prejavujúcim sa ako vo vzťahu medzi účastníkmi, tak na postavení niektorého z nich navonok. Korektív dobrých mravov však nesmie byť na ujmu princípu právnej istoty a nesmie neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov vyplývajúce z právnych noriem. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaných 1./,2./, že žalobcovi neprináleží ochrana a súd mu ju nemôže poskytnúť, nakoľko je jeho správanie a vystupovanie vo vzťahu k žalovaným, najmä vzhľadom na jeho agresivitu, je v rozpore s dobrými mravmi, v tejto časti sa žalovaným nepodarilo uniesť dôkazné bremeno. Nie je možné preukazovať tieto tvrdenia obsahom trestných oznámení podávaných výlučne samotnými žalovanými na políciu, za stavu, kedy neexistujú žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie tvrdých skutočností a navyše za stavu, keď sa ani v jednom z takto iniciovaných trestných konaní doposiaľ nepodarilo žalovaným preukázať svoje "obvinenia" a v žiadnom z týchto konaní nebol žalobca právoplatne odsúdený za žiadny z trestných činov, ktorých sa mal voči žalovaným dopustiť. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaných týkajúceho sa správania žalobcu voči žalovaným v rozpore s dobrými mravmi, odvolací súd poukazuje na to, že je jednoznačné, a vyplýva to aj z obsahu celého spisu, že vzťahy medzi stranami sporu sú narušené, rozvrátené a ich správanie a vystupovanie nezodpovedá všeobecne uznávanej definícii správania sa v súlade s dobrými mravmi, pričom uvedené platí tak na strane žalobcu, ako aj žalovaných. Správanie ani jedného z podielových spoluvlastníkov nemožno podľa názoru súdu považovať v danej situácii za štandardné, pričom tento stav je výsledkom takmer 20 rokov trvajúcich sporov medzi podielovými spoluvlastníkmi.

17.1. Pokiaľ žalované 1./,2./ tvrdia, že žalobca sa agresívnym spôsobom domáhal možnosti užívať predmet podielového spoluvlastníctva (čo nebolo v konaní preukázané), a takto sa správal v rozpore s dobrými mravmi, treba poukázať na to, že rovnako ani zo strany žalovaných nemožno hovoriť o tom, že ich správanie, za stavu kedy znemožňujú žalobcovi užívať predmetné nehnuteľnosti, bez poskytnutia primeranej náhrady s odvolaním sa na dohodu väčšinových spoluvlastníkov, je správaním, ktoré je štandardné. Aj rozhodnutie väčšinových spoluvlastníkov o hospodárení so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka totiž za určitých okolností môže byť v rozpore s dobrými mravmi (rozhodnutie NS ČR Cdo 1773/2003). V prejednávanej veci mal odvolací súd za to, že pokiaľ samotné žalované tvrdia, že neužívajú celú nehnuteľnosť a obývajú len jej časť (prízemie a jednu miestnosť na poschodí), pričom ďalšia časť nehnuteľnosti nie je užívaná nikým z väčšinových spoluvlastníkov ani treťou osobou (podľa ich tvrdenia je neužívateľná), tak skutočnosť, že vylúčili z jej užívania žalobcu, napriek tomu, že žalované túto časť na užívanie nepotrebujú a je predpoklad, že žalobca by o užívanie tejto časti nehnuteľnosti záujem mal (čo opakovane v konaniach deklaroval a aj sa tak napokon správal), má takéto správanie žalovaných znaky šikanózneho výkonu práva, ktoré rovnako nepožíva ochranu. Odvolací súd zastáva názor, že e samotná skutočnosť, že žalobca ako jeden z podielových spoluvlastníkov sa opakovane domáhal možnosti, aby mu bolo zo strany žalovaných umožnené užívať predmetnú nehnuteľnosť, pričom tieto požiadavky adresoval žalovaným tak ústne (čo bolo sprevádzané hádkami, výmenou zámkov a privolaním polície), ako aj písomne prostredníctvom vtedajšieho právneho zástupcu, nie je podľa názoru odvolacieho súdu, s poukazom na predmet konania a vzájomné dlhodobé

správanie sa strán sporu, možné označiť ako správanie sa v rozpore s dobrými mravmi, ktorému by súd mohol odoprieť ochranu.

18. Ďalšími námietkami žalovaných 1./,2./ uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

19. Žalovaná 1./ v odvolaní prípad, že odvolací súd potvrdí napadnutý rozsudok, žiadala, aby odvolací súd pripustil voči svojmu rozhodnutiu dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

19.1. S poukazom na vyššie citované ustanovenia ustanovenie § 470 ods. 1 C.s.p. platí tento zákon, ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2016, aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti, zákonodarca teda ustanovil tzv. okamžitú aplikabilitu Civilného sporového poriadku aj na už prebiehajúce konania. Prípustnosť dovolania je v Civilnom sporovom poriadku upravená zásadne odlišne od právnej úpravy v Občianskom súdom poriadku účinnom do 30.6.2016. V § 419 a nasl. C.s.p. sú vymedzené podmienky, za splnenia ktorých je prípustné dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Civilný sporový poriadok neumožňuje odvolaciemu súdu rozhodnúť o žiadosti strany konania týkajúcej sa prípustnosti dovolania proti svojmu potvrdzujúcemu rozsudku tak, ako to bolo ustanovené v § 238 ods. 3 O.s.p., keď inštitút pripustenia dovolania podľa tohto ustanovenia nemá ekvivalent v Civilnom sporovom poriadku a prípustnosť dovolania proti tomuto rozsudku sa riadi výlučne kritériami uvedenými v § 419 a nasl. C.s.p..

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalovaných 1./,2./ nevyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, mal žalobca v odvolacom konaní plný úspech a vznikol mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).